

forslaget lægger op til, at vi tager en debat om de temaer her i Folketinget.

Det er også derfor, regeringen har besluttet at nedsætte et udvalg, der nærmere skal vurdere, på hvilke områder vi kan gøre en bedre indsats for at sikre børnefamilierne hverdag. I den forbindelse synes jeg, det er væsentligt at gøre sig klart, at der er forskellige aktører på det her område, som ikke har det samme ansvar, og som har forskellige opgaver. Der er familierne selv, der er arbejdsmarkedets parter, og så er der politikerne.

I Det Konservative Folkeparti kan vi nu godt lide at tage udgangspunkt i den enkelte borger og den enkelte familie og i den frihed, de skal have, og det ansvar, de selv har for at tilrettelægge deres eget liv.

Derfor er det her selvfølgelig en sag, der starter med og slutter med den enkelte families egne beslutninger, den enkelte families eget ansvar for at finde en balance i tilværelsen, den enkelte families egen prioritering mellem arbejdsliv, familieliv og fritidsliv og i det hele taget den enkelte families måde at indrette sig på. Det skal vi ikke blande os i politisk. Vi skal tværtimod efterlade et spillerum til familierne selv til at håndtere deres eget liv.

Så er der arbejdsmarkedets parter, der både i de kollektive overenskomster og på den enkelte arbejdsplads må finde frem til at indrette sig så fleksibelt, at der er plads til et familieliv og et fritidsliv, at der er plads til, at man kan tage sig ordentligt af sine børn.

Kl. 20.05

Når alt det er sagt, har vi politikere også et meget stort ansvar, for vi skal tilrettelægge de politiske rammevilkår sådan, at den frihed bliver reel, sådan, at der er en rummelighed, og sådan, at der er plads til at træffe nogle beslutninger og påtage sig et ansvar som familie.

Derfor var det også vigtigt for regeringen meget hurtigt, efter at vi overtog regeringsmagten, at få gennemført mere fleksible regler, når der gælder barselorloven. Der har vi fået bedre og mere fleksible regler. Ministeren var inde på de andre områder, hvor regeringen har gjort en indsats for at forbedre børnefamiliernes vilkår.

Når vi ser på det konkrete forslag fra Kristendemokraterne, må jeg sige, at det harmonerer i hvert fald ikke med den omlægning, vi gennemførte, da vi indførte en fleksibel barselorlov, hvor den enkelte familie i høj grad har frihed,

valgmulighed og spillerum til at indrette sig i forhold til børnene, som den vil, samtidig med at vi afskaffede børnepasningsloven.

Vi kan jo ikke alting, ellers kunne vi jo gå endnu videre: Hvorfor ikke sige, at forældrene må tage fri de første 5 år, og at det offentlige betaler? Men vi ved godt, at det har vi ikke råd til, at vi har behov for arbejdskraften i samfundet, hvis vi skal skabe de værdier, som er nødvendige for, at vi alle sammen kan leve.

Der er nogle begrænsninger her. Vi kan ikke alt det, vi gerne vil. Derfor må vi også sige stop et sted, og det må vi til det forslag, som Kristendemokraterne her har fremsat. Det bliver simpelt hen for dyrt, og det bliver også for bureaukratisk med denne tidskonto, man skal til at indrette sig med. Der skal man altså ved skiftende arbejdsgivere holde styr på sin tidskonto, og det bliver for mig at se meget bureaukratisk.

Det er, som også Venstres ordfører var inde på, det samme som at genindføre den børnepasningslov, som vi jo allerede på et tidligere tidspunkt har afskaffet til fordel for, som jeg også selv sagde, en ny og bedre barselorlovsordning.

Af alle disse mange grunde må vi afvise Kristendemokraternes forslag, men vi er meget indstillet på og meget interesseret i i Det Konservative Folkeparti, at vi løbende debatterer, hvordan vi politisk kan give børnefamilierne de bedst mulige rammevilkår, så de selv kan træffe de beslutninger om deres hverdag, som de skal. For som sagt ligger ansvaret, prioriteringerne og beslutningerne først og sidst hos den enkelte familie. Vi politikere skal ikke leve familiernes liv, det skal de selv.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er ingen, der kan være uenig i, at familierne skal leve deres eget liv, men det her med, at det er den enkeltes eget ansvar, hvordan man tilrettelægger tingene, har jeg lidt svært ved at få til at harmonere med, at taksterne på daginstitutionerne stiger så meget, at man er nødt til at arbejde endnu mere for at få råd til at betale børnehaven og vuggestuen.

Hvor bliver familiens ret til at bestemme over eget liv af, når de økonomiske rammer for børnefamiliernes liv bliver så stramme, at de reelt ikke kan foretage det valg, som hr. Lars Barfoed siger at de selv skal tage?